

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Balaskó László Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Balaskó László ügyvéd) által képviselt, felperes neve (....) kérelmezőnek - az S.B.G.&K. Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Sasvári Gabriella ügyvéd) által képviselt, alperes neve. (...) ellenérdekű fél ellen - a Magyar Szabadalmi Hivatal védjegybejelentést felszólási eljárásban elutasító határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Bíróság 2008. november 10. napján kelt, 3.Pk.22.592/2008/5. számú végzése ellen a kérelmező 6. sorszám alatti fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy az ellenérdekű félnek 15 napon belül fizessen meg 12.000 (Tizenkettőezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság elutasította a kérelmezőnek a Magyar Szabadalmi Hivatal (továbbiakban: Hivatal) védjegybejelentést elutasító ügyiratszámú határozata ellen előterjesztett megváltoztatási kérelmét.

A végzés tényállásában rögzítette, hogy napján a kérelmező az „ILKA RUDOLF” színes ábrás megjelölés védjegyként történő lajstromozását kérte a Nizzai Megállapodás szerinti 29. osztályba tartozó tejtermékek (hűtött túródesszert) körében. A zöld szín különböző árnyalatait felvonultató háttér előtt a csupa fehér, nagybetűvel írt „ILKA” és alatta kisebb méretű betűkkel a „RUDOLF” szavak olvashatók.

A Hivatal az ellenérdekű fél felszólalásában felhívott lajstromozást gátló okok közül a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 3. § (1) bekezdés c), illetve 4. § (1) bekezdésének a) pontjában foglaltakat nem találta alaposnak. A Vt. 4. § (1) bekezdésének b) és c) pontjára hivatkozva azonban a védjegybejelentést elutasította, mert azt ütközőnek találta az ellenérdekű fél öt védjegyével, amelyek a következők: a ...lajstromszámú nemzetközi és a ... lajstromszámú közösségi „MILKA” közös névű betűtípussal írt szóvédjegyek, melyek a 29. és 30. osztályokban élveznek oltalmat; ...lajstromszámú nemzetközi „MILKA” ábrás védjegy, mely az 5., 29. és 30. osztályokban áll oltalom alatt; ...

lajstromszámú közösségi „MILKA” ábrás védjegy, mely az 5., 29., 30. és 32. osztályokban áll oltalom alatt, végül a ...lajstromszámú nemzetközi „MILKA” színes ábrás védjegy, mely a 30. osztályban áll oltalom alatt. A ...és ... lajstromszámú ábrás védjegyek a közönségestől eltérő, kézírásra emlékeztető, emelkedő vonalvezetéssel írt „MILKA” szót oltalmazzák, míg a ...lajstromszámú védjegyen lila háttérrel az előbbi védjegyekkel oltalmazott, speciális írásmódú „MILKA” szó látható, attól jobbra alpesi táj grafikai ábrázolással, előtte pedig egy tehén képe szerepel.

A Fővárosi Bíróság egyetértett a Hivatal elutasító döntésével, indokait is nagyobb részben osztotta. Annyiban jutott eltérő álláspontra, hogy a hivatkozott öt védjegy közül a ...nemzetközi lajstromszámú színes ábrás védjegyet nem találta összetéveszthetőnek a megjelöléssel, kifejtve, hogy a zöld színtől alapvetően különböző lila szín, a táj és állatábrázolás egyértelmű elhatárolást biztosít a grafikailag alig szerkesztett megjelöléshez képest. A további négy védjegy, a „MILKA” szóvédjegyek és a „MILKA” szót domináns formában feltüntető, csekély ábrás karakterisztikával bíró ...és ... lajstromszámú ábrás védjegyek tekintetében azonban megállapította, hogy azokhoz az összetéveszthetőségig hasonló a megjelölés azonos, illetve hasonló áruk vonatkozásában, ezért a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja értelmében védjegyoltalomban nem részesíthető.

A megjelölés meghatározó elemének az „ILKA” szót tekintette, kifejtve, hogy a másik, „RUDOLF” szóelem a megjelölésben jóval apróbb betűkkel szerepel, ráadásul a túródesszertek körében nem is rendelkezik különösebb megkülönböztető képességgel. Az „ILKA” szóelem dominanciáját erősítik feltűnő, a zöld háttérszíntől lényegesen elütő, fehér színű betűi, valamint az ábrás jelleg csekély megkülönböztető ereje. Az ellentartott védjegyek és a lajstromozni kért megjelölés domináns elemének különbsége egyetlen „M” betűre korlátozódik, ami sem az írásképet, sem a hangzást nem változtatja meg olyan mértékben, hogy az árujelzők elhatárolhatósága biztos lehetne. Az adott esetben az is megállapítható volt, hogy az „ILKA” szóelem közönséges betűtípusa alig különbözik az ellentartott szóvédjegyek ugyancsak közönséges betűtípusától, az emelkedő vonalvezetés pedig a közönségestől eltérő írásmódú ábrás védjegyeken látható „MILKA” szó pozicionálásához hasonló. Kifejtette továbbá, hogy a kérelmezői megjelölés árujegyzékébe sorolt túródesszert olyan tömegterméknek tekinthető, melynek kiválasztásánál a fogyasztók részletes vizsgálatot nem végeznek, így felületes döntésük az összetéveszthetőséget még valószínűbbé teszi.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az összetéveszthetőséget nem küszöböli ki, hogy a kérelmező beltagjának vezetéknév azonos a megjelölés domináns elemével, mivel nem merült fel olyan méltányolható érdek, ami a névhasználat jogát elsődlegesség tehetné, ráadásul a lajstromozást nem is az adott személy, hanem egy gazdasági társaság kérte. A megjelölést nem teszi egyértelműen elhatárolhatóvá a védjegyekről a kérelmező sajtókampánya sem, ami az elsőfokú bíróság megítélése szerint inkább a védjegybejelentéssel kapcsolatos tudósításnak,

sem mint klasszikus termékreklámnak tekinthető, és méreténél fogva is aligha ellensúlyozza a „MILKA” szó közismertségét.

Nem találta oltalomképesnek a megjelölést az elsőfokú bíróság a Vt. 4. § (1) bekezdésének c) pontja alapján sem. Okfejtése szerint az ellenérdekű félre jellemző édesipari termékek, elsősorban csokoládék és a kérelmezői megjelöléssel érintett tejtermékek, és azon belül is a túródesszertek hasonlósága körében kifejtetteket a kérelmező alapvetően tévesen értelmezte. Ha ugyanis a védjegy jóhírű, amit jelen esetben a Hivatal helytállóan állapított meg, akkor az árujegyzékben foglalt áruktól függetlenül tarthat igényt a jogosult arra, hogy védjegyét vagy az azzal összetéveszthető megjelölést semmilyen terméken se alkalmazza, még akkor sem, ha a termék fogyasztási jellemzője a tőle megszokott áruétól eltérő. Az összetévesztés folytán ugyanis a fogyasztók okkal feltételezhetik, hogy a jóhírű védjeggyel összetéveszthető megjelöléssel ellátott termék, adott esetben a túródesszert a védjegyjogosult egy újabb terméktípusa és ekként tévesen rendelhetik e termékhez azt a minőséget, amelyet a védjegyjogosult egyéb termékei kapcsán már megszoktak. Az ellenérdekű fél szabad döntésén múlik, hogy túródesszertekkel piacra kíván-e lépni, s ha igen, akkor joga van arra, hogy jóhírű védjegyeit azokon alkalmazza, illetőleg tiltakozzon az ellen, ha valaki hasonló megjelölés használatára kíván kizárólagos jogokat szerezni.

A végzés ellen a kérelmező élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatásával a megjelölés lajstromozásának elrendelését kérte.

Fenntartotta, hogy megjelölése nem téveszthető össze az ellenérdekű fél szó-, illetve ábrás védjegyeivel. A ...és a ... lajstromszámú ábrás védjegyek esetében azt hangsúlyozta, hogy a semleges színű, „MILKA” szóelem egy szóból áll, leghangsúlyosabb része a „M” fonetikai elem, legfőbb jellegzetessége az egyedi, kézírásos betűtípus, valamint az álló „M” betűhöz enyhe, fokozatosan csökkenő dőlésszögben kapcsolódó további négy betű. Ezzel szemben az „ILKA RUDOLF” megjelölés két szóból áll, a hangsúlyos első szóhoz elválaszthatatlanul kapcsolódik a „RUDOLF” szó, a betűtípus pedig nem egyedi kézírásos, hanem nyomtatott nagybetűvel készült. Továbbá a megjelölés két sorban helyezkedik el, egyenletes, 35 fokos szögben megdöntve. A megjelölés elhatárolhatóságát kétséget kizáróan biztosítja a zöld szín, ami rendkívüli módon eltér az ellentartott védjegyeitől.

Álláspontja szerint nem áll fenn az összetéveszthetőség a megjelölés, illetőleg a ...és a ... lajstromszámú szóvédjegyek között sem. A védjegyek egy szóból, két szótagból állnak, a „MILKA” szó kiejtésénél domináns a szóeleji „M” hang. Ezzel szemben a megjelölésben két szó található, amelyek négy szótagot képeznek, benne a második szó a termék jellegére utal, ugyanis a túródesszertek esetében a „rudi” gyűjtőfogalomnak tekinthető. A megjelölés kiejtésénél az „i” hang és a „R” fonéma a hangsúlyos. Utalt a Hivatal korábbi ügyében hozott határozatára, amely szerint „hangzásban a védjegy és a megjelölés első szava csaknem azonos, viszont a megjelölés második eleme... kellő megkülönböztetést biztosít a „MILKA” szóhoz képest”. Mindezek alapján az „ILKA RUDOLF” terméknév mind formailag, mind

kijtésben minden fogyasztó számára egyértelműen különbözik az ellenérdekű fél szóvédjegyeitől is.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt a tényt, hogy az „ILKA” szó a bejelentő gazdasági társaság bel- és kültagjának a családneve és a védjegyoltalom korlátjaként változatlanul hivatkozott a Vt. 15. §-ára. Azt is kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a médiaszerepléseket a védjegybejelentésekkel kapcsolatos tudósításoknak minősítette, holott a mai korszerű médiában és marketing stratégiákban lényegtelen, hogy a fogyasztó honnan, miként értesül egy termék létéről, a lényeges az, hogy értesül róla. A médiában történt megjelenésekről 2006. március 16-ától kezdődően egy kimutatást csatolt a fellebbezéshez, amely szerint az információ több mint 7.900.000 olvasóhoz/hallgatóhoz/nézőhöz jutott el. Kifogásolta továbbá, hogy nem nyert értékelést a megbízása alapján ...független iparjogi szakértő által készített becsatolt szakvélemény.

A kérelmező összegezve megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság helytelenül állapította meg, hogy megjelölésének védjegyoltalmát a Vt. 4. § (1) bekezdésének b) és c) pontjai egyaránt akadályozzák.

Az ellenérdekű fél az elsőfokú végzés helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

Korábbi érveit fenntartva azt hangsúlyozta, hogy a vásárlók a jóhírű „MILKA” védjegyre asszociálnak az „ILKA” szó alapján, figyelembe véve ezek 80 %-os megegyezését. A kezdő mássalhangzó nem ejthető ki érzékelhetően hangsúlyos módon, ezért a hasonlóság fonetikus síkon a 80 %-ot meghaladja. Vitatta az „ILKA” és a „RUDOLF” szavak elválaszthatatlanságát, mivel az első szóelem a második fölött helyezkedik el és annál négyszer nagyobb betűmérettel, így nyilvánvalóan szembeötlő és domináns elem. Rámutatott, hogy az elhelyezés vonatkozásában is nagyfokú hasonlóság állapítható meg, mivel mind a „MILKA”, mind az „ILKA RUDOLF” szavak a jobb felső sarok felé tartanak és eme lényeges hasonlóság fényében a háttér színét érintő különbség csekélyebb jelentőségű. A szavak eltérő számával kapcsolatos kérelmezői érvelést sem találta elfogadhatónak, mert a „RUDOLF” szó az árujegyzékben szereplő termék jellegére utal.

Vitatta az „ILKA” családnév használhatóságára vonatkozó kérelmezői érvelést és irrelevánsnak ítélte a médiában való megjelenésekre való hivatkozást, ami kizárólag csak annyit bizonyít, hogy a sajtó útján a lakosság is értesült a felek közötti konfliktusról.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mélységben feltárta, abból megfelelő logika mentén haladva helytálló döntést hozott, amivel a másodfokú bíróság az indokolásra is kiterjedően teljes mértékben egyetértett.

Helytállóan állapította meg, hogy a Vt. 4. § (1) bekezdésének b) pontja értelmében nem részesülhet védjegyoltalomban a kérelmező „ILKA RUDOLF” színes ábrás megjelölése, mert azt a fogyasztók összetéveszthetik az ellenérdekű fél korábbi „MILKA” védjegyeivel a megjelölés és a védjegy hasonlósága, valamint az érintett áruk azonossága, illetve hasonlósága miatt.

Az ellentartott védjegyek és a megjelölés árujegyzéke között részben azonosság, részben hasonlóság állapítható meg, mivel az ellentartott védjegyek oltalma egyebek mellett a 29. osztályban különféle tejtermékekre, a 30. osztályban csokoládéra, csokoládé termékekre és kakaóra terjed ki, míg a megjelölés árujegyzéke a 29. osztályban a tejtermékeket, ezen belül is a hűtött túródesszertet tartalmazza. A tejtermékek gyűjtőfogalom, amibe belesorolható a piaci szegmensben vitathatatlanul sikerterméknek számító túródesszert, és mivel ez kívül, gyártótól függetlenül kivétel nélkül minden esetben csokoládéval van borítva, rokonságot mutat a csokoládé árukkal is. Azonos az áruk rendeltetése, a megcélzott fogyasztói kör és szinte megegyeznek az értékesítés körülményei.

A megjelölés és a védjegy összehasonlítása során helyesen értékelte az elsőfokú bíróság a kérelmezői megjelölés domináns elemének az „ILKA” szót, amit az alapoz meg, hogy a szóösszetétel elején, felül helyezkedik el és nagyságrendekkel nagyobb betűkkel szerepel, mint a második, „RUDOLF” szó. Az „ILKA” szó betűkészlete a „MILKA” védjegyszótól egyetlen zöngétlen „m” hangban tér el, ami a szavak kiejtése során alig észlelhető és az azonosságok mellett vizuálisan sem jelent döntő különbséget. A...és ... lajstromszámú ábrás védjegyek tekintetében az utánérzést az is megeremti, hogy a megjelölésben egyező irányban és azonos dőlésszögben kerültek a szóelemek elhelyezésre. Annak, hogy a megjelölés több szóból, szótagból áll, elhalványul a jelentősége, mert a domináns „ILKA” és „MILKA” szavak nagyfokú összecsengése már önmagában megalapozhatja az összetévesztés veszélyét. Ezt különösen alátámasztja a fogyasztóknak a terméknevek egyszerűsítésére irányuló törekvése, aminek a legegyszerűbb módja az elnevezések rövidítése. Erre szóösszetételek esetén az első, lehetőleg rövid vagy lerövidített szó a legalkalmasabb. Az összetéveszthetőség kiküszöbölésére a „RUDOLF” utótag nem alkalmas, mivel betű méreténél fogva még a figyelmes fogyasztó tekintete is könnyen átsiklik rajta, másrészt a túródesszert termékeknél szokásos elnevezés a rúd, a rudi vagy a Rudolf, tehát a megjelölés „RUDOLF” eleme az árujegyzékben szereplő árút írja le.

Fellebbezése összegzésében a kérelmező bár felhívta a Vt. 4. § (1) bekezdésének c) pontját is, ám erre vonatkozóan érvelést nem fejtett ki. Ezért a jóhírű védjegyeket megillető reputációra alapított lajstromozást gátló okra annyiban szükséges kitérni, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg - amit a kérelmező maga sem tett vitássá -, miszerint az ellenérdekű fél védjegyei jóhírűek, továbbá, hogy a kérelmező megjelölése az összbenyomásában az ellentartott védjegyekre emlékeztet. Azzal is helytállóan érvelt az első fokon eljáró bíróság, hogy a jóhírű védjegy jogosultja az árujegyzékben foglaltaktól eltérő árukkal kapcsolatosan is

igényt tarthat a védelemre és arra, hogy engedélye nélkül semmilyen árun, senki ne tüntesse fel a védjegyet vagy az azzal összetéveszthető megjelölést, mert ez a jóhírű védjegyet illető, magasabb fokú védelem lényege.

A kérelmező azzal is érvelt, hogy megjelölésébe tagjai családnevét építette be, ami azonos a társaság vezérszavával is, így a Vt. 15. § (1) bekezdésének a) pontja értelmében, annak használatától nem tilthatja őt el a védjegyjogosult. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése azonban a névhasználat védjegyekben történő használatát kizárólag a természetes személyek részére engedi, ezért erre eredménnyel a kérelmezői társaság még akkor sem hivatkozhat, ha egyébként célszerűségi okok miatt volt ő a védjegybejelentő.

Alaptalanul sérelmezte a kérelmező azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított kellő mértékű jelentőséget a termékek népszerűsítésére folytatott médiaszereplésnek. Az elsőfokú bíróság helyes indokai mellett arra szükséges rámutatni, hogy jóhírű védjegyekkel való ütközés esetén senki nem hivatkozhat saját felróható magatartására előnyök szerzése céljából. Másrészt az ilyen védjegyek imidzséhez szervesen hozzátartozik az időben és területileg egyaránt kiterjedt reklám, ami folyamatos és állandó jelenlétet igényel a jóhírnév fenntartása és a piaci részesedés növelése érdekében. Ez nagyságrendekkel meghaladja a kérelmező által elért fogyasztók körét és volumenében is jóval nagyobb költséget emészt fel. Az sem elhanyagolható, hogy a jóhírű védjeggyel összetéveszthető megjelölés reklámban történő jogosulatlan használata zavart idézhet elő a fogyasztók körében és ez magában hordozza a közismert és jóhírű védjegy reputációjának sérelmét.

Alaptalanul róta a kérelmező az elsőfokú bíróság terhére azt is, hogy figyelmen kívül hagyta az általa készítettett iparjogi szakértői véleményt, mert a kialakult gyakorlat szerint az iparjogvédelmi ügyekben eljáró, kizárólagos illetékességgel rendelkező bíróságok kellő jártassággal rendelkeznek az összetéveszthetőség megítélésében, ezért szélsőséges eseteket kivéve, és a jelen ügy nem mondható ilyennek, nincs szükség szakértő igénybevételére. Mivel az árujelzők összetéveszthetősége nem szakértői kérdés, így nem sértett eljárási szabályt az első fokon eljáró bíróság azzal, hogy a csatolt magánszakértői véleményt kirekesztette a bizonyítás köréből.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság fennállónak találta az ellenérdekű fél által felhívott mindkét lajstromozást gátló kifogást, és az elsőfokú bíróság végzését a Vt. 79. §-án és a Pp. 259. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú eljárással felmerült költséget az eredménytelenül fellebbező kérelmező a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, valamint a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése szerint köteles megfizetni az ellenérdekű félnek.

Budapest, 2009. május 26.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Fülöp Györgyi s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
bírószági ügyintéző